

Bágyi Bencze Jakab

Erdélyi képeslap

*Anyámnak nem volt internetje,
többet tudott fúról, fáról, mint én,
hogy mikor lesz csírák fakasztó
melege a földnek, s lankák ölén
az első papsaláta hol fakad,
s midőn pillant a vacsora-csillag,
fűszálat hajlít a gyúló harmat...
Ismerte őt a csűr fölötti Göncöl,
s a róka mely a tyúkjaikat leste,
s mikor a kémény elköszönt a fénytől,
s házában már elmélyült az este,
villanyt gyújtott és székére ülve,
a kapanyéltől kérges két keze,
úgy tartotta Bibliáját, mintha
örök idők óta ezt tette volna –
„Kezdetben volt az Ige”, s azóta
együtt tér nyugovóra az ember
és Istene. „Az Ige Istennél volt...”
Anyámnak megrezdült keze,
s csukódó szempillái mögött
életre kelt a Könyv története:
hogy Erdélybe üztél Édenből,
hálásan köszönöm!
Hogy gyerekeink is itt nőttek föl,
hálásan köszönöm!
Még csak annyit kérek, hogy Édened
maradjon számukra is Erdély!
Uram, úgy-e, megteszed? Órizd őket
itt, akkor is, mikor már nem leszek!
És ekkor felriadt, mert kötényén
megmoccant, majd nyújtózott macskája,
és jóváhagyó mosolyára
dorombolva tartotta tovább
a bordáira ejtett Bibliát –*

Mondom

A vers pillanat:

*amikor egy kiáltástól
tömbjeire zuhan a világ,
amikor csenddé foszlanak a szavak,
amikor az ölelés, ha emberi
átüt a ruhán, amikor már,
és amikor még nincs mit mondani,
és a tanácstalanok
költővé avatják az Univerzumot,
és verssé fakadnak a földi napszakok,
az ég üszögén kiütöző csillagok,
az éjfelek, a hajnalok,
kiket teletüdővel félre lök a reggel,
és a hold búvólte árapály inge alól
kitetszik a tenger meztelensége...*

De lehet a vers

*egy esős délután, mikor a vágy,
mint salétrom átüt a falakon,
s a bensőkben hiány csírázik,
s kisarjad minden ujjbegyen,
és indái már-már a szobákat lepik...*

És lehet a vers

*az útvesztőkbe csaltak lázadása,
csákányvas nyoma, graffiti falakon,
hemoglobinba rejtett bomba robbanása,
melynek első burka volt az irgalom –*

*És lehet a vers ünnepek tömjén füstje,
a tornyából földre döndült harang
tehetetlensége,*

*melynek repedt érce épségről álmodik
mindörökre,*

*őrizve emlékét Isten mosolyának,
melyet harangok lengettek templomok köré –*

És lehet a vers

*vád, buzdító harsona,
porban tűnő lábnyom,
lengé pókháló acél traverzeken,
de nem lehet soha: ...*

Na, mi nem?

*Míg valaki kitalálja, kérdezem:
Lehet-e a vers
szavak véletlen kálváriája,
jól hangzó, vihánc szólánc
melyet egy robot fűz össze,
asszerint, ahogy diktálja
nem létező szíve?*

*Lehet-e a vers
szavak véletlen kálváriája,
jól hangzó, vihánc szólánc
melyet egy robot fűz össze,
asszerint is, ahogy diktálja
nemlétező szíve?
Meg lehet-e alázni a költőt,
kinek a szavak szentek
szájra tapasztott kéz,
simuló cicoma...
usztító szó a szeretet ellen –
a szavak körvonala*

*És lehet-e vers
a szavak véletlen kálváriája,
a jól hangzó, vihánc szólánc
melyet egy robot fűz össze,
asszerint, ahogy diktálja
nemlétező szíve?*

